

تیمی که با وجود ستارگان بزرگ و شایستگی فراوان به جام جهانی ۱۹۹۰ نرسید

گام سوم خودزنی

قرار بود پس از بازی‌های المپیک ۱۹۸۸ در تهران، نخستین دوره جام جهانی در قاره آسیا سال ۱۹۹۰ در ایران برگزار شود اما درست در همان روزهایی که درخواست ایران برای میزبانی باید در فیفا مورد بحث قرار می‌گرفت انقلاب اسلامی به پیروزی رسید و پرونده بایگانی شد. اما تقدیر چنین بود که یازده سال پس از آخرین حضور ایران در مسابقات مقدماتی جام جهانی، دوباره برای همین دوره و آن هم نخستین بار پس از انقلاب

ثبت‌نام کنیم. ۲۸ تیم آسیایی برای حضور در جام جهانی ثبت‌نام کرده و به ۷ زیر گروه تقسیم شدند. برای اولین بار تقسیم‌بندی شرق و غرب از بین رفت و همه کشورها با شانس مساوی در قرعه‌کشی شرکت داده شدند. قرار بود هفت تیم نخست این هفت گروه در مرحله دوم به‌صورت مجتمع در یک کشور بی‌طرف به‌صورت دوره‌ای مسابقه بدهند تا ۲ تیم برتر نمایندگان آسیا در جام جهانی ایتالیا باشند. در فاصله جام جهانی ۷۸ تا این روز

تعداد تیم‌های دور نهایی از ۱۶ به ۲۴ افزایش و سهمیه آسیا -منهای اقیانوسیه- به ۲ رسیده بود. در این ۲ دوره غیبت ایران، کویت و نیوزیلند در ۱۹۸۲ و عراق و کره جنوبی در ۱۹۸۶ نمایندگان آسیا شده بودند.

بهترین قرعه و بدترین تدارک!
ایران در زیر گروه پنج آسیا با تیم‌های چین، بنگلادش و تایلند همگروه شد. مسابقات رفت و برگشتی بود و با توجه به جایگاه این کشورها همه پیشاپیش

صعود ایران را مسجل می‌دانستند اما غافل از اینکه ما در داخل کشور باید رقیب مهمتری را شکست می‌دادیم؛ رقیبی به‌نام ناکارآمدی و نادانی... سرانجام روز سه‌شنبه دوم اسفند ۱۳۶۷ کاروان ایران با ۱۸ بازیکن و «بدون سرمربی» عازم تایلند شد. هر تیم می‌توانست برای هر بازی لیستی جداگانه داشته باشد، ایران در دور برگشت میزبان بود. همه چیز برای صعود ما چیده شده بود اما خودمان خرابش کردیم.